

XV асрнинг кўзга кўринган адабиётшунос олимларидан бири Давлатшоҳ ибн Алоуддавла Бахтишоҳ ал-Розий ас-Самаркандийдир. Унинг таржимаи холига оид маълумотлар жуда кам бўлиб, "Тазкирот ун-шуаро" ("Шоирлар тазкираси") асарида келтирилган баъзи бир маълумотларга караганда, у йирик харбий хизматчи ва давлат арбоби оиласида тугилган.

Отаси Бахтишоҳ Шохрух Мирзонинг амирларидан бўлиб, кўпгина харбий юришларида катнашган ва тожу-тахт сохибига садокат ва кахрамонлик намуналарини кўрсатган. Унинг "ал-Розий" аталиши ҳам шундандир.

Давлатшоҳнинг тугилган вақти маълум бўлмасада, ўзининг "Тазкират уш-шуаро" асарини 50 ёшга кирганида ёза бошлаганини маълум қилади. Бизга эса асар 1486 йили ёзиб тугатилгани маълум. Агар бу катта ва муҳим асарни ёзиш учун камида 2-3 йил вақт сарфлаган деб тахмин қилинганда, Давлатшоҳ тахминан 1435-1436 йилларда тугилган бўлиб чиқади.

Давлатшоҳ Самаркандий ёшлигидан илмга кизиқиб, ўз даврининг кўзга кўринган олими, факих ва шоир Хожа Жалолуддин Фазлуллоҳ Абу-л-Лайсийдан таълим олган. Лекин 1480 йилларга қадар илмий ёки адабий фаолият билан шугулланмаган, балки сарой хизмати ва харбий ишларга жалб қилинган, Шохрух ва Султон Хусайн Бойқаронинг кўпгина харбий юришларида иштирок этган. У сўнгга марта Султон Бойқаро билан Султон Махмуд (Хисори шодмон ва Бадахшон ҳокими) ўртасида Чакмансарой (Афғонистоннинг Андхой вилоятида жойлашган манзил) да бўлган жангда катнашган. Бу жанг, Хондамирнинг маълумотларига караганда, 875/1471 йилда содир бўлган. Давлатшоҳ Самаркандий 60 йилга яқин умр кўриб, 1495 йили вафот этган.

Давлатшоҳ Самаркандий "Тазкират уш-шуаро" асарини ёзишда жуда кўп манбалардан: ўзидан олдин ёзилган тазкиралардан, хусусан Абу Тохир Хотунийнинг "Манокиб уш-шуаро", Авфийнинг "Лубоб ул-албоб" китобларидан, тарихий ва географик асарлардан, хусусан, Истахрийнинг "Китоб масолик ул-мамолик", Гардизийнинг "Зайн ул-ахбор", Абулфазл Байҳакийнинг "Тарихи оли Сабуктакин" ва бошқалардан, шунингдек, тазкирада қайд этилган шоир ва адибларнинг асарларидан кенг

фойдаланган.

Тазкирада VII-XV асрларда яшаб ижод этган 155 шоир хакида кискача, лекин нихоятда кимматли маълумотлар келтирилган. Тўғри, ҳар қандай илмий асарда бўлгани каби, Давлатшоҳ Самаркандий тазкираси ҳам айрим жузъий камчиликлардан холи эмас. Масалан, айрим ҳолларда саналар, у ёки бу шоирнинг тугилган жойи нотўғри берилган, айрим ҳолларда келтирилган маълумотлар чалкашиб кетган. Шунга қарамай асарнинг ижобий томонлари кўп. Бу асар жуда катта давр - қарийб саккиз юз йил мобайнида Эрон ва Марказий Осиёда яшаб ижод этган шоир ва адиблар фаолиятини тадқиқ қабзасига олган.

"Тазкират уш-шуаро" ёки "Тазкираи Давлатшоҳий" муқаддима, хотима ва етти қисм (табақа) дан иборат.

Муқаддимада асарнинг ёзилиш сабаблари, VII-X асрнинг биринчи ярмида яшаб ўтган араб шоирлардан Лабид (VII аср), Абу Нувос (вафоти тах 814), Абу Таййиб ал Мутанаббий (вафоти-963), Абу Аъло ал-Мааррий (973-1058) ва бошқалар хакида маълумот келтирилган.

Биринчи ва иккинчи қисм X-XI асрларда Эрон ва Марказий Осиёда яшаб ўтган 21 йирик шоирнинг қискача таржимаи холи ва ижодига бағишланган.

Учинчи, тўртинчи ва бешинчи қисмларда Хоразмшоҳлар - Ануштегинийлар (1077-1231), Элхонийлар (1258-1349) ва Музаффарийлар (1315-1393) замонида ижод этган 54 шоир хакида маълумот бор.

Сўнгги икки табақа Темур ва Темурийлар замонида Марказий Осиё, Эрон ва Ироқда яшаган 41 шоир ижодига бағишланган.

Хотимада эса мазкур тазкира муаллифи билан замондош машҳур алломалар Абдурахмон Жомий, Алишер Навоий, Хожа Афзалиддин Мухаммад, Амир Аҳмад Сухайлий, Хожа Шаҳобиддин Абдуллоҳ Марварид ҳамда Хожа Осафий хакида маълумотлар келтирилган.

Давлатшоҳ Самаркандий тазкирасида жамланган шоирларнинг асарлари шарқ мумтоз адабиётининг умумий йўналиши, унинг таракқиёт йўллари, Шарқ шеъриятида кенг қўлланилган рубоий, қасида, разал, ҳажв жанрларининг пайдо бўлиши ва такомиллашуви, тарсиъ, тажнис, таржиъбанд, мураббаъ сингари шеърӣ шаклларни ўрганиш ҳамда тадқиқ этишда муҳим роль ўйнайди. Қолаверса, улар орасида Жавҳарӣ Заргар, Хожа Қирмонӣ, Жалол Табиб, Хожа Исматулло Бухорӣ, Аминиддин Нузулободӣ сингари дostonчилик жанрининг етук намояндалари, назм ва насрга оид "Таржимон ал-балора" ("Нотикликни тушунтириб берувчи китоб") асари би-лан машҳур Фаррухӣ (вафоти-тах 1037-1038), "Чаҳор мақола" китоби билан шуҳрат топган Низомӣ Арузӣ Самаркандӣ (XII аср), форс тилининг шарҳли лугатини тузган Катрон ибн Мансур Термизӣ (XII аср), "Ҳадоик ас-сехр" ("Сехр боғлари") асари би-лан ном таратган хоразмлик Рашидиддин Ватвот (1088-1182), "Нигористон" асари муаллифи Муиниддин

Жувайний, "Шабистони хаёл" китоби муаллифи Яхё Себак Нишопурий, "Жавохир ул-асрор" ("Сирлар жавохири") асарини бутун Шаркка манзур эта олган Шайх Озарий (1382-1462), мусика илмининг машхур намояндаларидан Соҳиб Балхий, хат ва хаттотлик илмининг пири Симий Нишопурий ҳам борки, булар ижоди мумтоз адабиёт ҳамда Ўрта аср Шарк фани тараккиёти тарихида муҳим ўрин эгаллайди.

Китобда таърифи келтирилган шоирлардан аксарияти даврининг малик уш-шуароси бўлган. Уларнинг қарийб ҳаммаси охир-окибатда таъмагир ва ҳасадчи, игвогарлар маскани - шохлар саройини тарк этганлар. Авҳадиддин Анварий (XII аср), Рашидиддин Ватвот, Бухорода муламмах (бир шеърни икки тилда ёзиш) анъанасини бошлаб берган, ҳажв жанри ривожига улкан ҳисса қўшган Ҳожа Исматулло Бухорий (1365-1426) ана шундай шоирлар жумласидандир.

Тазкирада жаҳонга машхур файласуф шоир ва олим Носир Хусрав (1004-1088), Шарк мумтоз шеърини даҳларидан ва мусикашунос Хусрав Дехлавий (1253-1325), шоир ва йирик тарихчи олим Фаҳриддин Банокатий (вафоти - 1329), Камол Ҳўжандий (1318-1401), Абдурахмон Жомий, Алишер Навоий билан бирга меҳнаткаш халқ орасидан чиққан нозимлар ҳам қайд этилади. Асли дехкон табақасидан, Низомий Ганжавийнинг "Маҳзан ул-асрор"ига минг байтдан иборат жавоб ёзган Жамолиддин ибн Жаъфар Фарраҳоний; бир умр қўш қўшиб, дехкончилик каштан, шеърни кетмон дастасига битиб юрган қўхистонлик Муҳаммад Ҳисомиддин; авом ун-нос (оддий халқ)дан чиқиб, шоирлик, хаттотлик ва наққошлиқда номи чиқарган Симий Нишопурий; бўйра тўқиб кун кечирган самарқандлик Бисотий ҳақидаги маълумотлар шулар жумласига қиради.

Шунингдек, тазкирада ўз шеърлари билан шохлар ва ҳокимлар, ноиблар ва қозилар қирдиқорларини фожия этган Яминиддин Фарюмадий ва унинг ўғли Амир Маҳмуд (ибн Ямин), Убайд Зақоний, Бурундук Бухорий ҳамда Бобо Савдойи Абивардий каби шоирлар зикри ҳам келтирилганки, бу ҳол асар қимматини янада оширади.

Давлатшоҳ Самарқандий асарининг яна бир фазилати унда айрим муҳим тарихий воқеалар баёнининг ҳам келтирилганидир. Чунончи, Марказий Осиё, Афғонистон, Эрон халқларининг султон Жалолиддин Мангуберди (Мангибурни) бошчилигида 1221-1232 йиллари мугул босқинчиларига қарши олиб борган қураши тарихидан айрим лавҳалар; 1337 йили Хуросонда бўлган сарбадорлар қўзғолони ҳамда шу қўзғолон натижаси ўларок Хуросоннинг қаттагина қисмида бунёд топган сарбадорлар давлатининг (1337-1381) қисқача тарихи ҳам асарда акс эттирилган. Шунингдек, китобда келтирилган Хуросон ва Марказий Осиё жанубий қисмининг XV аср 40-йилларидаги сиёсий ҳаёти билан боғлиқ тафсилотлар, йирик тарихий шахслар - вазир ва олим Низомулмулк, улуг шоир ва олим Умар Ҳайём, исмоилийлар тариқати асосчиси Ҳасан Саббоҳ буюк мунажжим Мирзо Улугбек ҳаётига оид воқеалар ҳам алоҳида қимматга эга.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг маъқур тазкираси жамоатчилик эътиборини қўпдан бери тортиб келмоқда. 1819 йилдан буён асарнинг айрим парчалари Россияда (В. А Жуковский ва Ф. Эрдман), Францияда (Сильвестр де Саси), Англияда (Э. Броун ва А Фалько-нер), Туркияда (Фаҳим Сулаймон афанди), Германияда (Хаммер) ҳамда Голландияда чоп этилган. Унинг тўла матни 1887 йили Бомбейда Мирза Муҳаммад, 1901

йили Лондонда Э. Броун ва 1958 йили Техронда Хожи Мухаммад Рамазоний томонидан нашр этилган.

1900 йили биринчи бор Хивада Мухаммад Рафе томонидан эски ўзбек тилига (Хоразм шевасида) ағдарилди. 1967 йили Б. Ахмедов "Тазкират уш-шуаро" тазкирасидан Марказий Осиё ва хуросонлик 32 ва 1981 йили 50 дан ортиқ шоир ҳаёти ҳамда ижодига оид айрим парчаларни ўзбек тилига таржима қилиб, "Давлатшоҳ Самаркандий" номли китобига илова қилган. Холбуки, бу катта асарни атрофлича илмий тадқиқ қилиб, ўзбек тилига ўгириб, кенг китобхонлар оммасига тақдим этиш бугунги олимларимиз олдида турган муҳим вазифалардан биридир.